

Вршњачки тим
ОШ: Душко Радовић, Сремчица

Координатор: Мирјана Никшић

Шеста радионица вршњачког тима

Радионаца 6: НАСИЉЕ И ШТА СА ЊИМ

датум одржавања: **15.11.2012**
дан: **Четвртак**
време почетка: **13:10**

Трајање:	80 минута
Исходи радионице:	Истражени начини смањења насиља (који ће бити у складу са одређеним вредностима)
Простор:	Учионица – кабинет за информатику
Материјал и опрема:	Рачунари

ГРАДОВИ И ЊИХОВЕ ВРЕДНОСТИ

Трајање: **65 мин**

Свака члан вршњачког тиама се смести за свој рачунар у информатичком кабинету. И на рачунару откуца основне карактеристике „свог града“. Чланови треба да осмисле и назив њиховог града.

РАЗМЕНА

Трајање: **15 мин**

Водитељка позове учеснике да пре наставка рада, симболички изађу из својих улога (градова). У наставку можете их питати и разговарати са њима:

- Како се осећају после ових активности?
- Како је било размишљати о вредностима које су има важне?

- Како је било размишљати о начинима како да заштитимо те вредности?
- Који предлог је на њих оставио најснажнији утисак?
- Да ли су их ове вежбе инспирисале да размишљају о томе шта би они могли да ураде када се нађу у неким ситуацијама насиља у школи?

Ако водитељка уочи да учесници имају перцепцију како је то јако тешко (немогуће) можда треба трагати за тим шта виде као највеће препреке и дати им емпатију и охрабрење.

Прилог 6.1.: ГРАДОВИ ЧЛАНОВА ВРШЊАЧКОГ ТИМА

Александра Перовић:

Мој град
Ја бих желела да живим у граду пуном мужике и играња.
У њему имају само клубови и арене за концерте.
Сви се облаче рокерски и по последњој моди.

Душан Јовановић:

Град се све Мимабоду. На планети М - 1750. А. У граду деци у основној школи је све дозвољено, а само није дозвољено плачкање и слично. Све је исто ка у стварности, али је све бесплатно. У граду има једна школа у коју није обавезно да се одлази у школу.

Никола Савић:

ГРАД ДРУГАРСТВА
Град другарства је диван. У њему има све: природа, технологија, игра...
У овом граду има највише шума. Оно се виори под ветром. Животиње ту и тамо скривају. Технологију користимо искључиво за праљење BIG MAC. Сви су слободни да раде шта год пожеље. Нема никаквог насиља. Увек има шта да се ради.
То је град другарства!!!!!!!

Немања Стевановић:

Мој град умишљам као велико пространо место где се деца играју у миру. Он је направљен од еуро крема и чоколаде. Зове се Мало Краљевство.

Петар Дракић:

Мој град умишљам као велики простор у ком би постојале само фабрике аутомобила и хране. Звао би се Аутоград. Аутомобили би летели, пловили и не би постојало ниједно друго превозно средство.

Вељко Гавриловић:

Сао де фарија
Овај град се налази на малом острву. Око њега је тихи океан. Налази се на екватору, па је зато тамо вруће. Ту Живе разне дивље Животиње. Највећа опасност је од крокодила. Деца играју фудбал у песку. Има много кућа од блата. У том граду живе Индијанци и није дозвољен приступ странцима. Они га само могу видети хеликоптером. Неки га називају Изгубљени град.

Милош Гајић:

Град: другарства
У овом граду су сви срећни и насмејани, сви се заједно играју и друже. У овом граду такође нема насиља и сви су сложни. Сви раде шта хоће и нико ништа не може да им забрани. У њему живе само деца. Ово је врло леп град.

Хелена Бељић:

Измишљени град
Град у коме си вечно дете, у коме никада не одрасташ.
Живимо вечно у миру и тишини, са својим најмилијима.
Град у којем је срећа најважнија, а осмех на првом месту.

Нада Милинчић:

Мој измишљени град
Мој измишљени град би се налазо на мору, где би могла по цео дан да се купам. Имала би слушкиње и слуге који би се звали Вук и Хелена. Ја бих живела у вили, а они у некој малој колиби. Наравно ту би сваке вечери правила журке за моје најбоље пријатеље. У вили бих има петнест соба од тих петнаест соба било би највише соба за спавање и наравно ђакузи у коме би се опуштала после сваке журке.

Ивана Орозовић:

Волела би да живим у граду Снежне Чаролије где је све направљено од снега и леда. Све би се сјаило и блистало као кристал. Људи би клизали сваки дан по леду који се на ретком зраку сунца пресијава. У овом граду нема насиља. Сви би се заједно дружили. Свако вече биле би у центру града разне представе на леду. Тамо би снег лагано падао, пахуљице би биле барем два пута веће него што су иначе у стварном свету. Оне би играле невероватан плес сваки пут када би се спуштале са плавосивог неба. Све би било чаробно као у најлепшем сну. Деца би се грудвала и санкала сваки дан, правила Снешка Белића, ваљала се и правила анђеле у дубоком снегу. Био би то за мени и сигурно још неке град из снова пун љубави према сваком.

Невена Ергарац:

Мој гад би се звао Феникс и био би велик. У граду би сви били спортисти. Сви би се бавили различитим спортовима. А главни спорт би био теквондо. Сви би били сложни и не би било насиља. Налазио би се на мору. Сви би имали 3 тренинга дневно, а остло време би проводили на плажи. Сви би се здраво хранили.

Катарина Илинчић:

Чоколадни Град
У мом чоколадном граду сви се лепо забављају, у њему нема школе због тога што су сви рођени научени. По цео дан сви су напољу и не морају да брину када ће се вратити кући, време је неограничено. Сви се лепо друже, нема насиља... Сви мостови и куће су направљени од чоколаде, боље рећи да је све направљено од чоколаде, све сем људи људи!

Никола Лазаревић:

Мој град би се звао чоко град. Он би био много велик и у њему би био по цео дан и јео чоколаду.

Данијела Лукић:

Волела бих да живим у великом граду у коме има много биоскопа, позоришта, великих фабрика и великих продавница. Волела бих да се тај град налази крај обале мора, да се у том граду људи међусобно воле и поштују. У том граду деца могу да тренирају разне спортове и да иду на разне секције. Зграде су прављене разних облика и прављене су на разне начине. У том граду нема насиља ни ти мржње међу људима и децом. Има много националних паркова у којем су разне справе са којима се деца забављају. Сваки човек имао би свог кућног љубимца којег би много волео и чувао. Сви људи би имали радна места и сви би имали новца колико им је потребно. На сваком ћошку налазиле би се разне продавнице одеће и обуће.

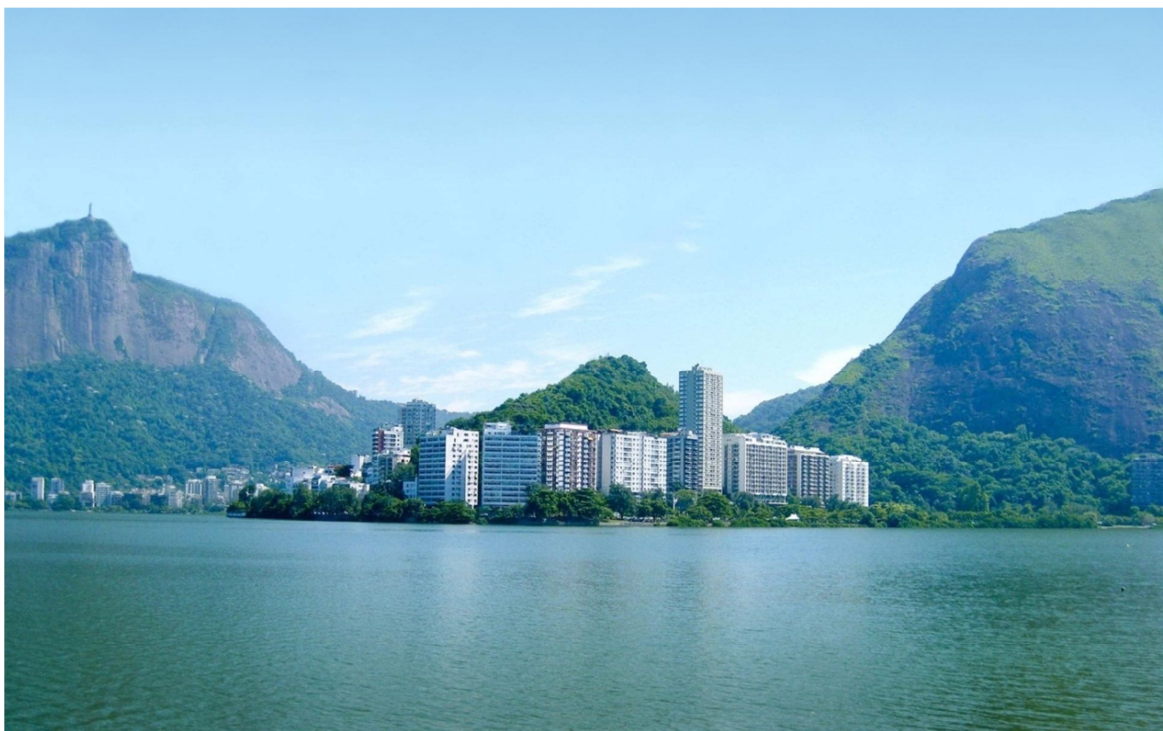

Вук Станковић:

Мој град замишљаам као велико и пространо место. У мом граду би све било направљено од чоколаде, и звао би се Чокоград! Сви би били спокојни и срећни! Сви би се дружили и не би било насиља!!

Јована Ожеговић:

То би био велики град на обали мора. Да не постоје некикве фабрике и аутомобили који би загађивали околину. Све би било чисто и људи би више бринули о околини. Било би много лепо уређених хотела и кафића. Живели би у високим зградама са погледом на море. Било би много огромних паркова са теренима за одбојку, фудбал, тенис и стазе за трчање, много простора за шетњу и игру. Људи би увек били насмејани и весели, не би било насиља, свађе ни мржње... Сви би имали кућног љубимца којег би волели и чували, не би било луталица, све животиње имале би свој дом. Најбогатији људи давали би новац сиромашним тако да би сви увек имали онолико колико им је довољно. Сви би волели музику и чула би се са свих страна града. Увек би било ведро и сунчано, без киша, олуја, снега. То би био град у коме би сви желели да живе.

Лука Илић:

Мој град би био много велики, у њему би било све савршено. И звао би се Фуцоград. Стално би играо фудбал, тенис и разне спортове... Имао би све што ја желим.

Петар Бурсаћ:

ГРАД ДРУГАРСТВА
Град другарства је диван...
У њему би владала слога, мир...
И по цео дан би „блејали“, био би модеран и био би ко данашњи Њујорк.
И тако би мој град изгледао.

Дејан Лукић:

Мој град у коме би било све савршено звао би се Трефоград. У њему би се налазиле играонице, позоришта... Ово је укратко мој замишљени град.

Нађа Иановић:

Шећерни град
У Шећерном граду сви воле да се играју и забављају. У њему нема насиља. Сви се слажу. Нема пуно школе. Тако да су деца стално напољу. И кад пада киша нема блата.